

Den här texten är skriven av Kent Hultqvist som inspirerats av **Alf Hambes** diktning.

## **HUNDKUSINERNAS UTFLYKT PÅ STENINGE SAGOSTIG - STORA TROLLSTENEN**

Semlan och Stella stod på stigen som leder till Gröna Dimmans skog.

- Där borta ligger Stora Trollstenen. Vad stor och rund den är, ropade Stella.
- Verkligen och under denna sten bor Trollet. Detta troll bestämmer vem som får gå vidare på stigen, viskade Semlan. Han är portvakt.
- Jag gillar inte Troll, sa Stella bestämt. De är ruskigt starka, har stor näsa, stora öron med ringar, grått yvigt hår och jättefötter som kan mosa hundar.
- Hundmos blir det då! sa Semlan och skrattade.
- Vi ska gå härifrån nu, viskade Stella för att inte väcka Trollet.
- Absolut inte! Hur vet vi att Trollet är farligt? frågade Semlan. Nu klappar jag på stenen och frågar om Trollet vill släppa in oss på Gröne Grevens stig.
- Nej, gör inte det! ropade Stella.

Redan försent, Semlan hade redan klappat stenen försiktigt med sin lilla tass.

- **VEM ÄR DET SOM KLAPPAR PÅ MIN STORA TROLLSTEN**, dundrade Trollet under stenen.
- Det är bara två hundar, svarade Stella. Men vi skall gå härifrån genast.
- Stella är rädd för dig, så jag undrar om du är så farlig som din röst låter, frågade Semlan och försökte kika in i de sprickor som finns på Trollstenen.

Semlan såg skymten av Trollet när hon lyste med sin ficklampa i en av stenens springor.

- Vad glad jag blir att du frågar, alla tror att jag är jättefarlig bara för att jag är stor. Jag är det snällaste Trollet på jorden och ni är välkomna att stiga på in i Gröna Dimmans skog.
- Tack! sa Stella och andades ut, när hon förstod att det var ett så fint Troll.

Stella och Semlan bockade, när de gick förbi stenen och vinkade till Trollstenen. Stenen rörde sig lite.

- Nu går ni på Gröne Grevens stig, sa Trollet med sin djupa, men snälla röst.
- Gröne Greven, vem är det? undrade Stella.
- Jag vill att ni aktar er när han kommer ridande på sin häst, ibland är han genomskinlig och syns knappt. Men låt honom inte lura er, för han sitter där. Han är lite tokig också, sa Trollet och skrattade.
- Vad säger du, är han tokig? frågade Stella.
- Bara lite ibland. Ni kommer att höra en klocka klinga innan han kommer och då skall ni hoppa av stigen snabbt.
- Äger han stigen? frågade Semlan.
- Ja! sa Trollet bestämt.
- Coolt, sa Semlan. Äger sin egen stig. Min stig skall heta Vita Mopsens stig.
- Du och dina drömmar, sa Stella.
- Kan man drömma om något är chansen större att det går i uppfyllelse, sa Semlan.
- Klokt och hej då! ropade Trollet. Kom ihåg att lyssna noga efter silverbjällran och håll er undan.

Nu gick Hundkusinerna på Gröne Grevens stig och det lutade uppför hela tiden.

- Jag blir helt slut av att gå uppför, sa Semlan och vände sig om och såg Trollstenen där nere.

- Hör du vad jag hör? sa Stella och spetsade sina öron. Det klingar.

Där uppe i backen kom Gröne Greven på sin häst i en väldig fart. Hästen och silverbjällran syntes, men Gröne Greven var nästan genomskinlig, så det var svårt att se honom.

- Hoppa undan Semlan!! skrek Stella, som insett faran. Du blir överkörd!

Men Semlan hade bestämt sig att stå kvar, för hon var så trött efter den långa backen. Hästen tvärstannade en millimeter från Semlans platta nos. Stella höll för ögonen.

- **UR VÄGEN!!!** ropade Gröne Greven och klingade med silverbjällran så högt att alla i Moloms väderstreck hörde det – Nordom, Söderom, Västerom och Österom.

De som satt och åt på Skepparkrogen kollade ut genom fönstren.

- Sorry, sorry Gröne Greven, jag orkade inte hoppa undan, sa Semlan. Du verkar ju inte så väldigt farlig, för du syns knappt och din häst ser ut som en Hygglos, sa Semlan lugnt.

Stella hade gömt sig bakom ett träd och hon darrade.

- Jag är inte farlig, jag vaktar bara min stig och skog. Hästen och jag har alltid bråttom för det är så mycket att vakta. Vi vill nämligen inte få in djur, troll, kungar och människor här, som inte är hygglos. Ni är väldigt fina hundar, det känner jag, så ni är välkomna att vara här, sa Gröne Greve.

Hästen nickade så att silverbjällran flög omkring.

- Skulle jag kunna få skjuts av er ända upp till stogens slut. Det är så himla långt och jag har så kort ben, sa Semlan.

- Visst hoppa upp! sa Gröne Greve och sträckte ned sin osynliga hand, men som ändå kunde dra upp Semlan på hästryggen.

- Vill du också åka med? ropade Semlan till Stella.

Stella skakade på huvudet så det höll på att flyga av. Hon trodde hon drömde. Ingen har någonsin vågat prata med Gröne Greven. Nu satt Semlan på hästens rygg och höll om en genomskinlig varelse i full galopp på väg upp mot Kung Inges hög.

Silverklockan hördes allt längre bort.

Trollet tittade fram bakom stenen, skakade sitt stora trollhuvud och trodde inte sina trollögon.

Skulle du också vilja rida på Gröne Grevens häst? Lyssna noga efter silverbjällran.